

[Bjørn Elmquist]

falde uoverlagte bemærkninger. Der kan være nogle mennesker, nogle navne, som lige pludselig bliver relevante på et advokatkontor, og så lægger nogle 2 og 2 sammen, og den, som måske er aktiv i en narkoring, kan hurtigt få en viden, som gør, at vedkommende begynder at bruge andre telefoner, andre meddelelsesformer end dem, man ellers ville have brugt.

Det er sådan nogle tanker, jeg har gjort mig. Det er muligt, hr. Leif Hermann ikke føler sig inspireret deraf. Jeg takker for den venlige forespørgsel.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg synes, de tanker, som hr. Bjørn Elmquist har gjort sig, lyder mere som noget urealistisk tankespind; der kan falde tilfældige bemærkninger hist og pist – man skulle måske foretrække en badmintonspiller fremfor en, der spiller på et fodboldhold, eller hvad ved jeg.

Det centrale i den problemstilling, som hr. Bjørn Elmquist rejser, er, i hvilket omfang den advokat, der får denne opgave, overhovedet må sige det til andre. Forestiller hr. Bjørn Elmquist sig, at advokaten har nogen som helst ret til at sige også til f.eks. sin sekretær, hvad der foregår, og hvad han har været med til? Hvis det er hr. Bjørn Elmquists forudsætning for hele diskussionen, er det selvfølgelig rigtigt, at vi står over for en meget alvorlig udsivningsrisiko. Men hvis det ikke er en forudsætning, og hvis forudsætningen er, at advokaten ikke må sige det til nogen overhovedet uden for den kreds, ja, så kan det jo egentlig være lige meget, om der er få eller mange ansatte på det advokatkontor.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg forestiller mig, at den advokat, som måtte blive beskikket fra den begrænsede kreds, hvis det bliver tilfældet, selvfølgelig må have en medarbejder, som er indviet i disse ting, men jeg vil nok mene, at det i praksis kan være besværligt at håndtere disse oplysninger. Hvad gør man med dokumenter, som man får? Hvad gør man med breve, som man skriver? Skal de læses inde i et pen-

geskab? Skal de lægges i det almindelige arkiv? Har man et stort arkiv? Det var alle disse ting, der indgik i mine få bemærkninger om, at man måske ved en eventuel begrænsning af kredsen burde se på, hvilken art advokatkontor den pågældende har.

Men lad nu være med at tro, at dette er en autoritativ udlægning af teksten. Jeg synes, det er rigtigt at gøre sig nogle tanker om, hvad der kan blive konsekvenserne af dette lovforslag. Det er vel det, vi i Folketinget er sat til at overveje allerede ved første behandling.

Men jeg mener også, at vi i retsudvalget kan stille nogle spørgsmål til justitsministeren, så vi kan trække yderligere på den store ekspertise, der foreligger, og jeg må bestemt henholde mig til, at der fra politiets side advarsles ganske alvorligt mod udsivningsrisikoen.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Jeg henstiller til dem, der nu har drøftet, hvad der kan sive ud fra et sagførerkontor, at vi gemmer den drøftelse til det kommende udvalgsarbejde, for der kan siges mange ting om det. Må jeg blot have lov til at nævne, at for den, der har ført en straffesag som forsvarer, gælder, at den ekstrakt, der har været i sagen, og som er udleveret til ham, skal tilbageleveres efter sagens afslutning. Det kan godt være, det ikke altid sker, men det er det, der skal gøres.

Hvad ville der i øvrigt være i vejen for en bestemmelse om, at man i disse sager slet ikke skulle have papirer hjemme på sagførerkontoret? Man skal ikke føre brevveksling med nogen. Man får sin beskikkelse, og man skal være der. Hvorfor skulle man belaste sig selv? For den sagfører, der skal påtage sig den opgave, er det faktisk en kolossal belastning, at han ikke kan tale med den, hvis tarv han skal varetage. Det vil være bedre, om man i så fald opbevarer det hos retten. Så er det simpelt hen klaret, og jeg synes ikke, man skal gå dybere ind i de forhold. Vi vender sikkert tilbage til det under udvalgsarbejdet.

Leif Hermann (SF):